

2006.
május

Május
első vasárnapja:
anyák napja!
Ezen a napon
szeretettel kö-
szöntjük az
édesanyákat.

Csokor

Kicsi csokrom,
tarka csokrom,
Úgy kötöm,
hogy mosolyogjon.
Minden egy szál virágja
Kacagjon rá anyámra.
Minden kelyhe neki nyíl-
jon,
Csillag üljön minden szir-
mon,
Harmatcseppek fénylő
gyöngye,
Valamennyi őt köszöntse.

Majtényi Erik

ÜZENET

Mária hava

„Valaki Mária szeretetét a negyedik teológiai erénynek mondta. Május havában itt az alkalom, hogy ezt az erényt különösképpen gyakoroljuk.

Bizonyos, hogy a virágok havának Szűz Mária tiszteletére való szentelése a liturgián kívül eső dolog. Lehet-e ez ok arra, hogy elítéljük? Éppenséggel nem. Az Egyház mindig támogatta azokat az áhítatformákat, amelyek bár nem voltak liturgikusak, mégis megfeleltek a katolikus lélek kívánalmainak és áhítatának. A védelmezés zászlója alatt vigyázni kell, hogy el ne szegényítsük áhítatgyakorlatainkat.

Ez a tisztelet eléggé új keletű. P. Lalomia jezsuita a 18. század közepetáján Róma ifjúságát összegyűjtötte május hónap minden estéjén és vele a Boldogságos Szűz tiszteletére ájtatoságot végeztetett, hogy ezáltal megóvja a fiatalokat a kicsapongásoktól. Ez volt az elindulás. Az ifjúság, főképen a diákság felelt a hívásra, sőt gyermekek és felnőtt személyek is odajöttek. Nemsokára a szép szokás faluról-falura, városról városra, országról-országra terjedt és meghódította az egész kereszténységet, amely május mindenestéjén leborult Mária oltára előtt.

Mi is kapcsolódjunk be ez áhítatba, hogy így jobban közel kerüljünk az Úr Krisztushoz.”

Azért van két füled
és egy szád,
hogy többet hall-
gass és kevesebbet
beszélj!

Krisztus vonásait
az ima vései belénk
legjobban, ha nem
imádkozom letör-
lődnék Isten
vonásai!

Jézus tudta mi lakik
az emberben, mégis
parancsá teszi az
ellenség szeretetét!
Ő nem parancsol
lehetetlent!

Május 21.-én elsőáldozás!

Imádkozzunk az
elsőáldozókért és
szüleikért!

Mária kegyhelyek Mária országában

Királyfa

A történelmi Pozsony megyében, a szenci járásban található ez a kis falu. A nagyszombati érsekség joghatósága alá tartozik. A kegykép: a Boldogságos Szűz képe a Pálffy grófok királyfiai kastélykápolnájában volt, és 1683-ban, Bécs török megszállása idején sokak szeme láttára sűrű könnyeket hullatott.

A későbbiek során Godovics Wunibáld kapucinus atya, egykori királyfiai káplán értekezést készített a kegykép eredetéről, mely alapján köztudott, hogy a Fájdalmas Szűz szemeiből könnyek csorogtak és az ölben fekvő Krisztus teste is verítékezni látszott. Ekkor Ausztriába kellett vinni a császár parancsára (miként az első pócsi könnyező képet is) és Bécsújhelyen a jezsuitaszerzetesek templomának főoltárára helyezték. Előbb azonban lefestették a könnyező képet, másolatot készítettek róla, és az eredeti helyére függesztették. A festmény fadeszkára készült. 1835 táján gróf Pálffy Ferenc és felesége, Erdődy Natália grófné idejében mind az udvari kápolna, mind pedig a benne lévő Mária kép nagy becsben állott. Annak ellenére, hogy a helység, Királyfa az egyházi plébánia joghatósága alá tartozott (akkoriban, mint az esztergomi érsekség része), a kastély mindenkori urai kötelezték magukat, hogy a bazini kapucinusok kolostorából egy szerzetespapot alkalmaznak a kegykápolna szolgálatára.

A királyfiai, túlnyomórészt szlovák nyelvű katolikus hívek naponta járulhattak a kegykép elébe szentmisére, sőt vasárnapokon és ünnepeken délután litániára és rózsafüzérre is megjelenhettek a kastélykápolnában. A tágas kegykápolna mindenkor tömve volt, hiszen sokszor még a szomszéd helységekből, sőt a Csallóközből is jöttek zarándokok. Imameghallgatások is gyakran történtek.

Hogy a 20. század világháborús és politikai viszontagságai közepette mi lett sorsa a kegykápolnának és a kegyképnek Királyfán? Nem tudjuk. Mindenesetre a falunak van temploma Sárlos Boldogasszony tiszteletére felszentelve, és ezért nagyon jogszerű lenne a régi buzgóságot és Mária-tisztelet zarándoklatszerű formáját megújítani. Isten segítse azokat, akik részt vesznek ebben.

(Forrás: Mária kegyhelyek Mária országában, Ipolyvölgyi Németh J. Krizosztom)

A humor, mint erény

Kétségtelenül nem a tradicionális értelemben vett erénybesorolások, hanem a mai modern megközelítések egyikeként találjuk meg, a keresztény jókedv és az élet eseményeinek magasabb szemszögből való vizsgálatának e fogalmát. A kényelmetlen és visszás helyzetek feloldásához sokszor van szükségünk rá. Ahol a humor jelen van, ott jelen van a szeretet is. A humor képes arra, hogy a kényelmetlen és kényes helyzeteket, annak sajátosságai miatt, beszédünkben áthidaljuk, avagy arra rávezesünk.

Az Egyház tanítása szerint a humor az ember természetfeletti nyitottságának, rendeltetésének az egyik legjellemzőbb megnyilvánulási formája. A magasabb nézőpont, a szélesebb panorama, és az isteni szeretet tud átmenni és átlendíteni minket. Ratzinger bíboros erről így ír: "A keresztény ember humora a megváltottság tudatából, a lét elfogadásából származik, amely sajátosan az evangélium örömeiben mutatkozik meg, egy olyan mesterséges világban, amelyből hiányzik a humor."

Saáry T.

Májusdicsérő

Május,
Mosolygó,
Békák torkát
Megoldó,
Gyöngyvirág-nyitogató,
Cserebogár-zúgató.
Röptetsz
Madarat,
Meghozod
A nyarat,
Fészkalja
Fecskét
Fára cseresnyét.

Csanádi Imre

Névnepköszöntő

Isten éltesse minden kedves olvasót, akik májusban ünneplik névnepjukat

Szent Bernardin

Sienai Szent Bernardin

1380-1444

ferences szerzetes, áldozópap

Ő a patrónusa: Olaszországnak

Ő a védőszentje: a takácsoknak, a hirdetés és reklámszakembereknek.

Az ő segítségét kéri: rekedtség (pályája kezdetén ő is gyakran berekedt), mellbetegségek, tüdőbetegségek (különösen tüdőbaj), és vérfolyás (vérzékenység), valamint szerencsejáték-szenvedély ellen.

Ő védelmezi: a hirdetési és a reklámszakmát (1956-tól) valamint az obszervánsokat.

Attribútumai: nyitott könyv, feszület „IHS” monogrammal.

Ünnepe: május 20.

Hangverseny
templomunkban

Május 7.-én
este 7 órakor

Húsvéti

Hangverseny:

W.A.Mozart:
Davide penitente

Májusi mondóka

Kőről köre bukfencezik
A patak.
Ágról ágra röppenek
a madarak.

Dombról dombra száll a szellő
Szaporán.
Nyáj kolompol a szelíd domb
Oldalán.

Benépesül. Zeng, zсібong a
Nagy határ,
Kapaélen jár táncot a
Napsugár.

Ég a munka. Mindenkinek
Dolga van.
Csak a juhász s a pacsirta
Furulyáztat gondtalan.

Kányádi Sándor

Árpád-házi
Szent Margit Plébánia

1182 Budapest
Fogaras u. 16.

Telefonszám: 292-46-63

Faxszám: 297-54-17

www.szentmargit.hu

A plébánia e-mail címei:
ibenke@mail.interware.hu

fogaras4@axelero.hu

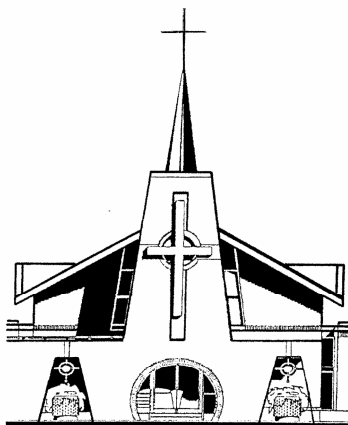
**„Szólj Uram,
mert hallja
a Te szolgád!”
1Sám3,10**

Az egyházadó
(*egyházközségi hozzájárulás*) a templomot segíti.
Milyen jó volna, ha támogatnánk egyházközségünket!

Számlaszámunk:
11718000-20382870

Csekken is fizethető!

Csekk a templom bejáratánál található

MOST MÁR ÉN IS KÖZÉTEK TARTOZOM

Hu Chaoyangné Magyar-Beck Zsófia vagyok, a 40. életévem küszöbén, és kínai származású, immár 1998. óta magyar állampolgárságú, tolmács-fordító férjemmel, és 11, illetve 6 éves gyermekeinkkel élek az Árpád-házi Szent Margit Plébániától körülbelül két utcasaroknyira.

A Hunyadi Mátyás Gimnáziumban tanítok angol nyelvet, de tanítványaimat ennél jóval többre próbálom nevelni: az egymás iránti tiszteletre és toleranciára. Nem könnyű dolog a mai, elüzletiesedett világban hitelesen képviselni azt a krisztusi elvet, hogy „Szeresd felebarátodat, mint önmagadat!”, hiszen a piacgazdaság diktálta mai világunk burkoltan vagy nyíltan ennek az elvnek a szöges ellentétét sulykolja már a kisgyermekbe is: nehogy túl sokat gondolkozzanak vagy moralizáljanak, mert az elvekkkel rendelkező ember nem egykönnyen válik az őt függő fogyasztóvá tenni akaró cégek megbízható eltartójává. Amit a tanítványaim biztosan tudnak, az az, hogy pénzért minden van, minden a pénzért van, de pénz nélkül még egy mosolyt sem lehet kapni.

Én a magam szerény eszközeivel arra próbálom őket nevelni, hogy ugyan mindannyian mások vagyunk, mégis egyek vagyunk, ezért egymásért (is) kellene élnünk és a kellő pillanatban a szükségest és elégségest megtennünk ahhoz, hogy a rossz, a nehéz elviselhetőbb, a jó pedig még jobb legyen.

Szeretném tudatni Veletek, hogy miképpen és miért éppen most jutottam el oda, hogy nagyszombati elsőáldozásom révén én is belépek Közétek.

Én a hetvenes években voltam általános iskolás a Brassó utcai iskolában. Nagymamám mindig szerette volna, ha elsőáldozó leszek és rendszeresen járok szentmisére. Akkoriban azonban, ahogy annak tanúja voltam, nemcsak megszólták, de meg is szégyenítették a hívő gyerekeket a hangadó osztálytársak, akiket a kor szelleme a vallásos hit iránti intoleranciára nevelt, és mindez meg volt spékelve a mindenkori tizenéves korosztály konformizmusából adódó kiközösítésekkel. Mivel kitűnő tanulmányi eredményem volt, engem amúgy is egy kicsit kiközösített az osztályközösség, mert igazából nem tudtak velem mit kezdeni, amit talán nem kellett volna túl komolyan vennem, de ilyen bölcs csak negyvenévesen lettem, hogy ezt belássam.

Akkor csupán nem akartam közülük semmivel sem kitűnni, mert törekvésem arra irányult, hogy befogadjanak és „megbocsássák”, hogy az én tanulmányi eredményem jobb az övéknél, amit persze szerető szüleimnek, nagymamámnak, valamint keresztyánymnak, és az általuk biztosított szerény, de lelkiileg kiegyensúlyozott családi háttérnek nagyban köszönhettem. Évekkel később aztán meglepetéssel értesültem arról, hogy azért többen is gyakorolták a vallásukat, de valahogy ők is kerültek ennek hangsúlyozását abban az érásban.

Általános iskolás éveim végén adta kezembe édesapám Kodolányi János Boldog Margit című regényét „a kis Margita”, azaz Árpád-házi Szent Margit, egyházközségünk névadó szentje életéről, amely nagy hatással volt rám egyszerű, talán ezért megrendítően szép leírásaival arról, hogy Margita milyen áldozatokat, lemondást vállalt önként, még mint novícia, majd már mint apáca.

Később édesanyám megajándékozott engem Gárdonyi Géza: Isten rabjai című regényével, melynek témája szintén Árpád-házi Szent Margit élete. Ezért is örömmel tölt el, hogy plébániánk neve Árpád-házi Szent Margit Plébánia.

A gimnáziumi évek alatt, melyeket helyileg ugyanott töltöttem, ahol most tanítok, azaz az akkori Steinmetz Miklós Gimnáziumban, a hangsúly a tanuláson és a felvételi vizsgákra való felkészülésen volt. Ekkor, a nyolcvanas évek első felében már enyhébb szelek fújtak, félénységem azonban nem hagyott alább. Sajnos előfordult ugyanis nem egy olyan eset a családban egy generációval előttem, amikor a 'klerikális' megbélyegzettség miatt hiúsult meg az egyetemi felvételi, ezáltal az életút más irányt kellett, hogy vegyen. Ezekben az években már nem a templomunk mellett vitt el az utam minden nap, mint az általános iskolai évek alatt, mégis valahogy úgy éreztem, tartozom valamivel nagymamámnak, tartozom ide visszajönni, ahol annak idején Kaliszt Atya megkeresztelt. Ekkor azonban volt egy olyan félelmem is, hogy a hívők közössége gimnazistaként túl „öregnek” fog tartani az elsőáldozáshoz.

Folytatjuk